

ERT
KJAN
ARE

INPUT
OEG
OU

SALUR GALLERY 1
INGUNN FJÓLA
INGÞÓRSDÓTTIR
ÞÚ ERT KVEKJAN
YOU ARE THE INPUT

SALUR GALLERY 2
ÞÓRDÍS ERLA
ZOËGA
HRINGRÁS ROUTINE

SALUR GALLERY 3
MAGNÚS
HELGASON
RÓLON ROLL ON

HRINGRÁS
ZOËGA
RÓLON

SYNINGARSTJÓRI CURATOR
ERIN
HONEYCUTT

05.02.—22.05.2022

INGUNN FJÓLA INGPÓRSÐÓTTIR

Mynd af sýningunni Installation view *You are the Input*, Galerie Herold — Bremen, 2019 ©Ingunn Fjóla Ingþórsdóttir Photo: Franziska von den Driesch

ÞÓRDÍS ERLA ZOËGA

Mynd af sýningunni Installation view *Underground Solution*, Núllið Gallery — Reykjavík, 2020 ©Þórdís Erla Zoëga Photo: Art Bicknick

MAGNÚS HELGASON

skissa Sketch *Rólon/Roll On*, Listasafn Árnesinga — Hveragerði, 2022

SALUR GALLERY 1
INGUNN FJÓLA
INGÞÓRSDÓTTIR
ÞÚ ERT KVEIKJAN
YOU ARE THE INPUT

SALUR GALLERY 2
ÞÓRDÍS ERLA
ZOËGA
HRINGRÁS ROUTINE

SALUR GALLERY 3
MAGNÚS
HELGASON
RÓLON ROLL ON

SÝNINGARSTJÓRI CURATOR
ERIN
HONEYCUTT

05.02—22.05.2022

Í þessum ólíku en þó samhljóma sýningum er yfirborðið ekki sem sýnist. Hver og einn þessara listamanna kannar á sinn hátt mörk þess hvernig við skynjum yfirborðið, það er staðinn þar sem líkamar okkar enda og heimurinn hefst. ♦ Í *Hringrás* vinnur Pórdís á yfirborðinu með nánd, samhverfu og jafnvægi. Hins vegar er eðli þessa „yfirborðs“ margslungið bæði efnislega og myndrænt séð. Með notkun sérstakrar litbreytifilmu, gerir Pórdís áhorfendur meðvitaða um skynjun sína í rýminu og um líðandi stund; hún býður áhorfendum að verða eitt með skynjuninni, að verða skynjun sín, bæði innan sjónar- og snertiskyns. ♦ Magnús virðist vinna skýrt gegn því að ramma hluti inn, en býr engu að síður með verkum sínum til ákveðna umgjörð, líkt og verk hans séu í hugun um mörk — mörk þess að tilheyra, mörk þess að vera. Í *Rólon* eru verkin eins og „stjörnukerfi“ sem haldið er saman með örfínum, gegnsæjum línum, úr efni sem á sama tíma endurgerir og endurstillir skynjun áhorfandans. ♦ Í *Pú ert kveikjan* leiðir Ingunn Fjóla áhorfendur að fyrirbærafræði málverksins, þar sem málverkið er á sama tíma hugmynd og upplifun sem áhorfendur taka virkan þátt í, þó ekki með því að taka sér sjálfir pensil í hönd og heldur ekki sem passífir neytendur mynda. Ný gerð af málverkinu kemur fram og leggur meira til en skynjun sem einungis hverfist um sjónina. ♦ Líkt og ljóð sem ort er eftir kúnstarinnar reglum fylgja sýningarnar merkingu og reglum á sama tíma og líta má á þær sem tilraun In these distinct yet harmonious exhibitions, the surface is not til að afbyggja þessar sömu reglur. what it seems. Each of the artists in their own ways make investigations that push the boundaries of surface perception; the Pannig eiga þær sammerkt að skapa vestigations that push the boundaries of surface perception; the einstakt rými sem mætir áhorfendum í place where our bodies end and the world begins. ♦ On the surface, Pórdís works with intimacy, symmetry, and balance in *Hringrás/Routine*. However, the nature of this ‘surface’ is complex both materially and metaphorically. In her use of unique dichroic film, Pórdís’ work meets the viewer’s surface perception of space and plays with it, inviting the viewer to embody their perception, a distinct sensing with optical and haptic space. ♦ Working diligently against framing, Magnús illustrates a framework, nonetheless, as though his objects were meditations on boundaries — boundaries of belonging, boundaries of being. In *Rólon/Roll On*, the works or ‘constellations’ are held together by very fine, translucent lines of barely audible surface material that restores and rebalances one’s perception. ♦ In *Pú ert Kveikjan/You are the Input*, Ingunn takes the viewer back to the phenomenology of painting in which painting is an idea and an experience in which we are creatively involved, although not necessarily through painting, and are not merely passive consumers of images. A new mode of painting emerges that brings more than ocular-centric perception. ♦ Like a poem composed with adherence to a strict set of rules, the exhibitions adhere to meaning and order while also investigating its deconstruction. In this way, they unanimously create a unique sense of space that meets the viewer through perception. There is space for ideas, space for connection, space for thought, imagination, attention, and dreaming. The poems interspersed throughout the

SÝNINGARSTJÓRI CURATOR
ERIN
HONEYCUTT

gegnum skynjunina. Á sýningunum er að finna rými fyrir hugmyndir, rými fyrir tengingu, rými til hugsunar, ímyndunar, athygli og fyrir drauma. Ljóðin sem finna má í sýningarskránni ljá þessu rými enn frekari merkingu, bjóða upp á þáttöku í innri myndheimi í samspili við umheiminn. ♦ Samhlíða sýningunum mun myndlistar- og tónlistarkonan Lóa H. Hjálmtýsdóttir kynna *Buxnadragt*. *Buxnadragt* er sýning á málverkum, myndasögum, þrívíðum verkum og bókum þar sem Lóa leitast við að svara spurningunni: Hvernig er hægt að vera stórkostlegt sköpunarverk en á sama tíma svona hallærисleg manneskja? *Buxnadragtin*, kvenkynsútgáfan af klassískum jakkafötum karla, er sett fram sem tákni um þá trú manna- catalogue give further meaning to this space, inviting one to be eskjunnar, sem henni klæðist, að hún engaged with an inner world of images in conjunction with the hafi stjórn á raunveruleikanum. Líkt og outside world. ♦ The artist and musician, Lóa H. Hjálmtýsdóttir feminískt ævintýri falla málverk af will present *Buxnadragt/Powersuit*, an exhibition of paintings, hinum ýmsu konum í hversdagslegum comics, sculptures, and books that seek to answer the question: senum saman eins og púsluspil. How can you be magnificent creation and such a delusional person at the same moment? The powersuit, the feminine version of the classic men’s suit, is presented as a symbol of the wearers’ belief that they are in control of reality. Like a feminist fairytale, paintings of various women in scenes of everyday drama fit together like a puzzle. The exhibition will grow throughout the exhibition period with workshops hosted by the artist.

There are no things rain is like.

Trees are like brick walls.

But there are no things the walls themselves are like.

I'm like you. The contents of a book are like margarine.

The hard green surface of my car is like a forest fire.

There are adventures in things I cannot pinpoint –

Like snow, a storm, or sleet.

The handyman who sweeps the leaves

In the yard is not like himself.

German fiction is not like African fiction.

The umbrellas are like birds.

They fly in the rain

The radio says we can expect snow.

The radio is not like itself.

There are no things the rain is like.

I am not like myself.

I am not myself.

I change but change is not itself.

There are no things change is like.

The mountain that remains when the universe

is destroyed

is not big and is not small.

Big and small are

comparative categories, and to what
could the mountain that remains when the universe
is destroyed
be compared?

Consciousness observes and is appeased.
The soul scrambles across the scree.
The soul,

like the square root of minus 1,
is an impossibility that has its uses.

"Words into Words Won't Go" by Clarence Major. From Configurations: New & Selected Poems 1958-1998.

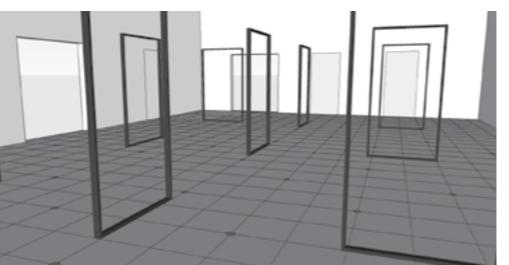
Copyright © 1974 by Clarence Major. Used with the permission of The Permissions Company, LLC on behalf of Copper Canyon Press.

"Imaginary Number" by Vijay Seshadri. From 3 Sections. Copyright © 2013 by Vijay Seshadri. Reprinted with the permission of The Permissions Company, LLC on behalf of Graywolf Press, graywolfpress.org.

Á sýningunni *Pú ert kveikjan* kannar Ingunn Fjóla spennuna á milli reiðu og óreiðu á leikrænan hátt. Innsetningin er fyrst og fremst malerísk, að því gefnu að hægt sé að líta á kerfi mynstra sem malerískt fyrirbæri. Upplifun sýningargesta er hluti af allt-umlykjandi kerfi verksins; kerfi sem gestir hafa áhrif á þegar þeir ferðast um rýmið og bregðast við þeim vísbendingum sem Ingunn Fjóla hefur byggt inn í verkið. Ætlast er til þess að hreyft sé við innsetningunni, en hvernig sú tilfærsla fer fram veltir upp spurningum um sambandið milli röskunar og myndbyggingar verksins. ♦ Fyrri verk Ingunnar Fjólu hafa að mestu verið málverk og innsetningar. Með því að nota ólík efni, sem á ófyrirsjáan- legan hátt ögra fagurfræðilegri upplifun áhorfenda og hvernig þeir skynja sýningarrýmið, fellir hún saman fyrirframgefnar upp-lýsingar sem augað nemur við hugmyndafræði sem talar til áþreifanleika líkamans. Áhorfandinn tekur þátt í abstrakt frásögn sem verður til úr ýmiskonar flötum og sjónarhornum. Málaðir fletir í höfundarverki Ingunnar Fjólu vísa í ýmsar áttir — stundum minna þeir á skilrúm eða göngupall en öðrum stundum á merki, svið eða skjá. ♦ Á sýningunni *Pú ert kveikjan* geta gestir fært til hluti verksins þannig að kerfið kann að rofna eða breytast, allt eftir því hvernig maður skynjar mörkin milli reglu og óreglu. Allt rúmast innan þeirra hreyfinga sem áhorfendur leggja til. Í lok dags er verkið nállstillt með því að raða öllu aftur í sitt í uppruna-lega horf svo leikurinn geti hafist að nýju næsta dag og þannig dvelur inn-setningin í stöðugu flæði milli reiðu og óreiðu. ♦ Einn af hreyfanlegu þáttum verksins eru málaðir rammar sem gestir geta snúið um miðjuás, ramminn

In *You are the Input*, Ingunn Fjóla explores the tension between order and disorder in a playful manner. The installation is first of all painterly, in the sense that a system of patterns can be painterly. Within this system is an immersive experience in which the visitor operates the shifting scene as they move about the space, interacting with subtle cues embedded in the layout. The installation is meant to be disturbed, but the manner of this disruption is displayed in such a way that the polarity between acts of disruption and composition are brought into question. ♦ Ingunn Fjóla's previous works have mainly been composed of painting and installation. Using different materials arranged in unsuspecting ways that challenge the viewer's aesthetic and visual perception of an exhibition space, she merges the preconceived information received by the eye with a conceptualism that speaks to the physicality of the body. The body of the viewer takes part in an abstract narrative created by a variety of surfaces and angles. The painted surfaces in her oeuvre play many roles — at times they are a partition wall or cat-walk and at other times a sign, stage, or screen. ♦ In *You are the Input*, the visitor can move materials in the exhibition around so that the system can break, or form, depending on how you conceive of the continuum of order and disorder. Everything exists within a range of movement established by the input of the visitor. At the end of the day, the exhibition is reset to the original pattern so that the variability always begins from the same point zero the next day and so the installation continues to exist in a constant flux between order and disorder. ♦ One of the movable materials are painted frames that can be set into rotation on a center axis,

birtist því sem sem eitthvað sem áhorfendur hafa val um að setja mark sitt á. Með því er sett spurningamerki við að hvaða leyti rammar gegna stýrandi hlutverki í fagurfræðilegri upplifun almennt. Í stað þess að vera stýrandi þáttur verður ramminn hér hluti af margbreytilegri upplifun áhorfenda. ◊ Annar hreyfanlegur þáttur eru fjölmargar rauðar kúlur á gólfí rýmisins en sterk nærvera þeirra flöktir á milli tvívíðra eiginleika málverks og þrívíðra eiginleika innsetningar. Rauðu kúlurnar gætu táknað einhverskonar hnapp, þar sem tilfærsla þeirra frá einum stað til annars gæti hrint af stað röð óvæntra breytinga sem sýningargestir vita ekki fyrirfram hvert leiðir. Þessar kringlóttu rauðu kúlur gætu jafnframt staðið fyrir alla heimsins hnerti og kúlur, svo ekki sé minnst á merkingar á kortum þar sem rauð doppa táknað hvar maður er staddur. ◊ Innan um alla þessa hreyfanlegu þætti verða málverkin á vegjunum, í einlitum pastellit, að einhvers konar fasta; þeim óbifanlega þætti sem allt annað hverfist um, þar á meðal áhorfendur. Á sama hátt lítur listamaðurinn á málverkið sem fastann í hennar eigin sköpunarferli, grunninn þaðan sem allar hennar tilraunir spretta. ◊ Myndbygging verksins breytist þegar áhofendur færa til hluti eftir margvíslegum og óendenlegum möguleikum. Pannig er *Pú ert kveikjan* malerískt verk en á hátt sem snýr upp á gamalgróna hugmynd um ósnertanleika og viðkvæmni málverksins. Gagnvirkni og stundum bein þátttaka hefur orðið áberandi þáttur í reiterating the notion of the frame as being something the viewer nýlegum verkum Ingunnar Fjólu. Fyrir has a choice in the extent of their engagement. As well, the way in henni er virkjun skynjunarinnar hluti af which frames represent a certain ruling function in aesthetic experience is brought up for questioning. The frame, instead of being a ruling factor, becomes part of the shifting perception of the space. ◊ Another movable element are multiple red balls, whose stark presence vacillates between the 2-dimensionality of a painting and the 3-dimensionality of an installation. The red balls could symbolize a button of some kind in which moving them from one location to another sets a system into motion that follows a sequence unbeknownst to the visitor. The round red balls could represent all the uses of circular spheres ever, not to mention, the demarcation on a map in which the red dot symbolizes where you are. ◊ In the midst of these moveable factors, the paintings on the walls in monochrome pastel become the constant, the unmoving factor around which all else moves, including the observer. In a similar manner, the artist finds painting to be the constant in her process, the base from which all other experiments are derived. ◊ The composition changes as the visitor moves things around in a variety of infinite perspectives. In this way, *You are the Input* is painterly, but in a way that eschews any sense of fragility associated with painting. Interactivity and sometimes direct participation have become a more prominent factor in Ingunn Fjóla's recent work. For her, the perception of the senses is part of this participation which she has no direct control over. ◊ Through diagrammatic and interactive elements, the play of interaction converges with aesthetics in a way that brings together several propositions such

vekur man til umhugsunar um orsök og afleiðingu og þau áhrif sem fyrirbæri hafa á önnur fyrirbæri. Með því að bera kerfi og stærð verksins við stærð líkamans og fagurfræðilega upplifun okkar af verkinu, erum við vakin til umhugsunar um þau fjölmörgu kerfi heimsins sem á stærri skala stýra allri tilveru okkar. ◊ Á tínum þegar ómógulegt er að sjá fyrir sér heim sem ekki er miðlað um gagnvirk kerfi, vísar endurtekin uppröðun verksins í samspil óreiðu og skipulags í heimunum og þeirra kerfa sem sköpuð eru til að samþætta þessi andstæðu öfl. Endurstilling sýningarárinnar ítrekar einnig hugmyndina um list sem samþættingarafl milli listhlutar og áhorfanda. ◊ Líkt og í tilraunalist í upphafi tuttugstu aldar, er hér að finna tilhneigingu til að koma listinni á hreyfingu auk hugmyndafræðilegrar nálgunar við að kalla fram samspil við áhorfendur. Margræðni tímans í verkum Ingunnar Fjólu sameinar fortíð, nútíð og framtíð í upplausn línulegs tíma og kallar þannig fram viðstöðulausa upplifun þar sem áhorfendur taka þátt í að skapa stöðugar breytingar. ◊ *Pú ert kveikjan* felur í sér tímategda skynjun fortíðar og framtíðar, líkt og saga málverksins heilsí framtíð málverksins, sem sameinast í gegnum skynjun áhorfenda. Návist *núsins* undirstrikast af þeim eiginleikum verka Ingunnar Fjólu að bregða á leik með áhorfandum. Verkin endurskapast samtímis og þau koma fyrir sjónir áhorfenda í gegnum gagnvirkni og samspili við rýmið. Verk Ingunnar Fjólu teygja svíð málverksins as the contingency of phenomena with other phenomena. Within inn í opið kerfi þar sem verkin lifna við the scale of an exhibition, the aesthetic engagement of the body in fyrir tilstilli áhorfenda og rýmisins. *Pú* scale to the system at play within the installation provides a place ert kveikjan sem hrindir möguleikum from which to question the systems operating at a larger scale in the world. Now, it is impossible to imagine a world that is not mediated by an interactive system. The repetition of resetting the exhibition emphasizes the play between chaos and order and the systems created to negotiate them. The resetting of the exhibition also reiterates the conception of art as a symbiotic system between art object and observer. ◊ Like early 20th-century experimental art, the tendency toward the investigation of putting art into motion, as well as the conceptualization of invoking interaction with the viewer are present. The mutable aspect of time in Ingunn Fjóla's work conjoins the past, present, and future into a dissolution of sequential time, bringing about instead a simultaneity of experience in which the visitor takes part in the synchronicity of creating continuous related change. ◊ In *You are the Input* there is a temporal sensation connected to the past and future, as though the history of painting were greeting the future of painting and in this meeting becoming reassembled through the viewer's senses. The presence of nowness is created out of the ability of her work to play with the viewer, recreating itself as it is presented to the viewer through interactivity and spatial integration. Ingunn Fjóla's work extends the field of painting into an open narrative system in which the work is animated by the viewer and the space. *You are the input*, an actor setting the possibilities of the installation into motion.

Pú ert kveikjan er ný útgáfa af samnefntri innsetningu eftir Ingunn Fjólu Ingþórssdóttir sem synd var í Galerie Herold í Bremen, Þýskalandi 13. september—13. október 2019. Völdum hlutum verksins hefur verið breytt til að aðlaga rýminu í Listasafni Árnesinga.

You are the Input is an adaptation of an installation by Ingunn Fjóla Ingþórssdóttir first shown at Galerie Herold in Bremen, Germany from September 13th—October 13th, 2019. Certain elements of the installation have been adjusted to the exhibition space at the LÁ Art Museum.

noctes illustratas
 (the night has houses)
 and the shadow of the fabulous
 broken into handfuls--these
 can be placed at regular intervals,
 candles
 walking down streets at times eclipsed by trees.

Certain cells, it's said, can generate light on their own.
 There are organisms that could fit on the head of a pin
 and light entire rooms.

Throughout the Middle Ages, you could hire a man
 on any corner with a torch to light you home
 were lamps made of horn
 and from above a loom of moving flares, we watched
 Notre Dame seem small.
 Now the streets stand still.
 By 1890, it took a pound of powdered magnesium
 to photograph a midnight ball.

my task, she said, was poisoning time
 how everything turned, repeated, expanded
 and rotated, heat was a space so vast,
 so disastrously large, was an arena
 in which the wreckage of objects drifted,
 savage impacts in the distance, no one heard,
 everyone felt, the pulsing aftershocks.
 where something was missing, it all got bigger,
 turned, rotated, lurched about
 and then came to rest in the centre.

fatigue was a cure, the weight
 of the atmosphere, hallucinogenic heaviness
 cushioned, it was turning less now,
 as if the impacts, in their very substance,
 were subject to dilution, as if
 time, torrential space, were being precisely and
 tenderly poisoned, the chemical weakness
 rising in its fabric, frothing, suffocating,
 the accumulated white layer of
 crusts becoming richer, the impacts
 fading into toxic noise, it turns,
 turns imperceptibly, and stops.

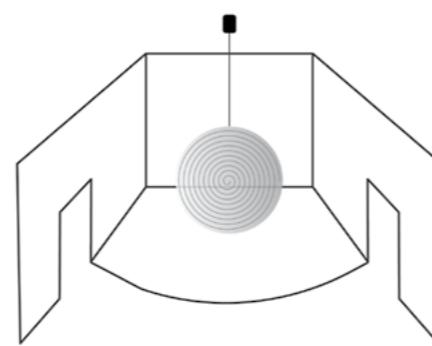
"tour de trace" by Monika Rindk, in to refrain from embracing, translated by Nicholas Grindell (Providence RI:
 Burning Deck, 2011). Reprinted with permission from the author.

"The Invention of Streetlights" (excerpt) by Cole Swensen. From Goest. Copyright © 2004 by Cole Swensen.
 Reproduced with the permission of The Permissions Company, LLC on behalf of Alice James Books,
 alicejamesbooks.org.

Á yfirborðinu vinnur Pórdís Erla Zoëga með nánd, samhverfu og jafnvægi. Hinsvegar er eðli þessa „yfirborðs“ margslungið bæði efnislega og myndrænt séð. Pórdís, sem útskrifaðist með BFA-gráðu úr Audio Visual deild Gerrit Rietveld Academie árið 2012, hefur rannsakað myndheim skynjunar og sjónrænnar villu í innsetningum sínum sem eru oft staðsettar milli skúptúrs og hreyfimyndar, sér í lagi hvað varðar notkun hennar á litbreytifilmu. Filman myndar ljósbrot og sýnir marga mismunandi liti, sem ráðast af því hvernig ljós brýst í gegnum hana þannig að hún endurvarpar sumum litum en hleypir öðrum í gegn. ♦ Verkið er unnið beint inn í rýmið og gerir áhorfandann meðvitaðan um skynjun sína á rýminu og um líðandi stund; hringrásina sem myndar sólarhringinn. ♦ Í fyrri verkum Pórdísar hefur hún nýtt litbreytifilmu til að skoða og kryfja stafræna fagurfræði hversdagsins, leika sér með virkni og notagildi hennar, en einnig til að sýna hversu abstrakt hún er. Á sýningunni *Hyper Cyber* (Pula, 2020) voru viðmót skjáa skoðuð sem mun stærri hluti lífs okkar en við gerum okkur grein fyrir. Stafrænu partar skjáanna voru einfaldaðir með því að setja þá fram í öðrum efnivið og öll gagnvirkni þeirra fjarlægð svo að það eina sem eftir stóð var kunnuglegt myndmálið án virkninnar. Hugmyndin var að við eyðum flestum okkar stundum fyrir framan skjá af einhverju tagi. Skjárnir í þessu tilfelli voru gerðir úr akrýlgleri, litbreytifilmu og LED-ljósum. Flöturinn var laserskorinn til að líta út eins og tölvuskjár og LED-ljósin voru leidd í gegnum yfirborðið svo að formin

On the surface, Pórdís Erla Zoëga works with intimacy, symmetry, and balance. However, the nature of this 'surface' is complex both materially and metaphorically. Pórdís, who received her BFA degree from the Audio-Visual department of The Gerrit Rietveld Academy in 2012, continues to trace an inquiry into the audio-visual modes of perception in her current installations which stand at a unique position between sculpture and moving image, specifically in her use of dichroic film. Dichroic film transforms clear glass and plastic into a glass with color effects, namely reflecting some colors while allowing others to pass through. Depending on the lighting, the film displays two different colors while also being translucent. ♦ In her use of this unique material, Pórdís' work meets the viewer's surface perception of space and plays with it, inviting the viewer to embody their perception, distinct sensing with optical and haptic space. The limits of the room instead of its contents are brought to the fore, likewise, the limits of perception more than perception itself. While known for her floor pieces and wall tapestries, offering new possibilities of what one is used to orienting themselves in space as 'wall' and 'floor'. This entanglement also speaks to her use of dichroic film. One could almost see this material as a metaphor for certain kinds of perception as well. A reminder, perhaps, in our everyday use of screens, that there are certain variables that should be kept in mind as one consumes content from a seemingly flat screen. ♦ Previously, Pórdís' use of dichroic film has been used to study the digital aesthetics of our everyday life, dissected and displayed so as to reveal its functionality but also its abstraction. In *Hyper Cyber* (2020), various

lýstust upp. Sama hversu stafrænt últitið var á yfirborðinu þá var þetta með öllu ógagnvirk. Parna togast á hið stafræna og flaumræna og úr verður afhjúpandi rannsókn á sambandi snertiskyns okkar við ljós. ◊ Einnig mætti líta á notkun Þórdísar á litbreytifilmu sem eins konar rannsókn á eðli myndarinnar; fyrstu skrefin í átt að því að nota mynd sem upphafsreit til að leiðbeina áhorfendanum að öðrum háttum skynjunar. Litbreytifilman er notuð sem skulptúr og skapar performans myndarinnar sem býr yfir eigin verkunum með því að varpa ljósi á veggina og þvingar áhorfandann til að taka á móti myndinni í samfelldri heild birtingar og hvarfs. Í því rými sem hún hverfur er áhorfendum boðið að taka þátt á mjög ákveðinn kvikmyndalegan hátt. Þessi dýnamíski efnisleiki setur líkamann í samband við tækni sem endurskapar tilfinningu fyrir þeiri fyrirliggjandi munúð að vera til í heiminum. ◊ Í verkinu *Hringrás/Routine* leikur Þórdís sér með hina hversdagslegu rútinu að draga gardínur fyrir og frá glugga eftir hringrás sólarinnar. ◊ Í miðju rýmisins er stór strimlagardína sem opnast og lokast með hjálp gardínumótors; í miðju gardínunnar er varpað bjöguðu hringformi sem snýst réttsælis um sjálft sig og breytir um liti í snúningnum. Þegar betur er að gáð sést að vörpunin er skulptúr bak við gardínuna; hringur úr akrýlgleri með litbreytifilmu hangir úr mótor í loftinu og varpar hringrás bjagaðra forma og litbrigða á gard- screens were studied as interfaces to a much larger part of our life ínuna og umlykjandi veggi rýmisins. than we realize. These digital objects were simplified by their new Kastari lýsir upp hringinn og skapar representation in other materials, removing their digital effect so leik forms og skugga í afkimum rýmis- that the only thing left is familiar imagery lacking its functionality. The screens in this case were made of Plexiglas, dichroic film, and LED lights, with the surface laser-cut into a design resembling a computer screen, and the LED lights passing through these surface designs. However seemingly digital they appeared on the surface, they were completely analog. The traction between the digital and the analog uniting in a revealing study of our haptic relationship to light. ◊ Þórdís' use of dichroic film can be seen as a kind of archaeology into the nature of the image; the first step towards using the image as a starting point to guide the viewer into other modes of perception. The way in which dichroic film is used as a sculptural object that has its own agency in casting light on the floor creates a performance of the image that forces the body into the reception of the image in a continuum of its appearance and disappearance. In this space of its disappearance, an invitation to engage in a distinctly cinematic way is brought to the viewer. This dynamic materiality brings the body into a relationship with technologies that recreate a sense of the pre-existing sensuality of existing in the world. ◊ In *Hringrás/Routine*, a circle of plexiglass encased in dichroic film rotates clockwise like a planetary diagram from the ceiling, casting an array of variable lighting effects on the floor of the exhibition space. A spotlight illuminates the circle from the back, creating a play of shape and shadow in the recesses of the room. ◊ Further adding to the effect is a vertical blind

ins. ◊ Snúningur hringsins kallast á við snúning jarðar um möndul sinn og fegurð ljósbreytinganna sem fylgja umskiptum dags og nætur. Út um allan hnött er einhver samtímis að draga frá gardínurnar til að hleypa deginum inn og annar að draga fyrir nóttina. ◊ Með því að nota þennan sérstaka efnivið mæta verk Þórdísar yfirborðssýn áhorfenda á rými og leikur sér með það, bjóða áhorfendum upp á að verða skynjun sín og skynja skýrt bæði innan rýmis sjónar- og in front of the circle that creates more variables for distortion in the snertiskyns. Takmarkanir herbergis- rotation. The blinds open and close giving brief glimpses of the ins, í stað þess sem er innan þess, eru circle behind, reminiscent of the daily routine enacted with the or- í forgrunni, sömuleiðis takmarkanir bit of the sun, that of opening and closing window blinds. This skynjunar frekar en skynjunin sjálf. movement is traced on the floor as a kind of immersive engagement with the image. The rotation of the circle is the rotation of the earth around its axis and the beauty of the shifting of light that accompanies day and night. Much like her floor pieces and her wall rugs, the viewer is asked to engage with the props of the room as a prop for an image. In this case, the images are cartographies of light where light becomes a fabric with a sense of touch, evoked visually and yet at the limits of vision. Without adhering to the representation of figures, the lines and forms take on a life of their own.

i. [vandamálið]
ábreifanlegar afleiðingar:
röskun á göngumynstri fugla
ógnin á næturna - - - virkni skordýra

I always thought reality
was something you became
when you grew up.

In the square stands Fata Morgana
looking tired, shouting
Morning paper—morning paper.

[ó]

bilio

náttúra með okkur sem myndu skápast í ljú við

að mæla þos:
ég hef nylega uppgötvað að ég get það ekki

IN APRIL, copyright © 1962 by Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag A.S., Copenhagen. Translation copyright © 2011 by Susanna Nied. Reprinted by permission of New Directions Publishing Corp.

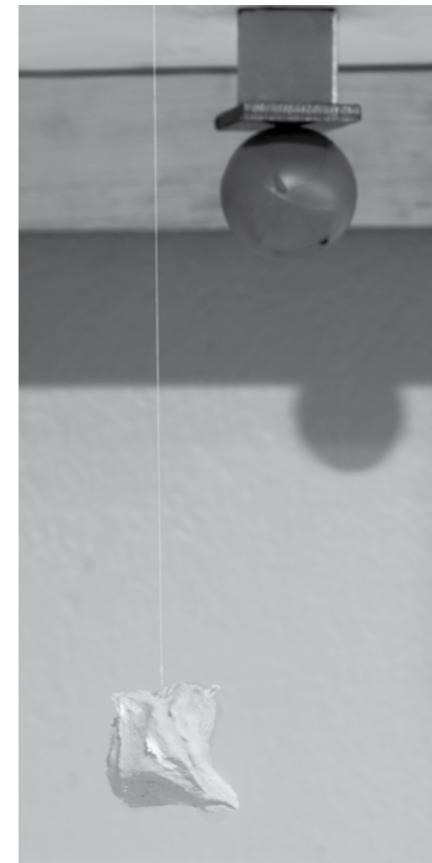
Frá því að Magnús Helgason útskrifaðist með BA-gráðu í myndlist frá AKI í Enschede í Hollandi árið 2001 hefur hann aðallega unnið með tilraunakvikmyndalist, innsetningar, málverk og skúlp-túr. Snemma á ferlinum einbeitti Magnús sér að tilraunum í kvík-myndalist og hljóð-/myndinnsetningum, sem meðal annars fólu í sér kvíkmyndaverkefni tengd tónleikahaldi Jóhanns Jóhannssonar. Síðan þá hafa verk hans þróast yfir í ábreifanlegri innsetningar sem minna um margt á fyrri hljóð-/myndverk hans, en sjón-þarhornið hefst á sjálfu gangvirkinu. ◊ Sýningin samanstendur af ákveðnum innsetningum sem unnar eru úr ýmiskonar efniviði. Rauði þráðurinn er lögmál eðlisfræðinnar og verkin bjóða okkur upp á að upplifa undrun yfir einföldum vísindalögumálum. Þættir þessarar sýningar sérstaklega eru: stálkúlur og fimleikaborðar. Hver þáttur er láttinn hverfast — ýmist snúast á staðnum eða hringsóla í stærri eða minni hringi og þannig gefa til kynna einskonar sólkerfi sem áhorfandinn stígur inn í. ◊ Í verkum sínum notast Magnús oft við fundinn efnivið sem hann umbreyttir ýmist í tvívíð málverk eða þrívíðar innsetningar. Hann velur hluti og efni, sem stundum hefur verið umbreytt af náttúrunni eða af manna-völdum til annarra nota, og setur þetta aftur saman í nýja heild. Leit að fugurð og jafnvægi mæta verkin áhorfandanum í gegnum skynjunina. ◊ Árið 2018 tók Magnús þátt í sýningunni VIÐ HLÍÐ í Verksmiðjunni á Hjalteyri en þar var einnig að finna verk eftir þau Baldur Geir Bragason, Erwin van der Werve og Ingunni Fjólu Ingþórs-dóttur. Pessi fjórir listamenn drógu sig saman á grundvelli sameiginlegrar Since graduating with a degree in experimental filmmaking. Earlier in his career,

oau Baldur Geir Bragason, Erwin van der Werve og Ingunni Fjólu Ingþórsdóttur. Pessi fjórir listamenn dróu sig saman á grundvelli sameiginlegrar Since graduating with a BA in Fine Art from AKI in Enschede, Netherlands, in 2001, Magnús Helgason has mainly been working in experimental filmmaking, installations, paintings, and sculpture. Earlier in his career, Magnús worked primarily in experimental film and audiovisual installations, which included making film projections for Jóhann Jóhannsson's live concerts. Since then, his work has evolved into more physical installations that are reminiscent of his previous audiovisual work but from a perspective that begins with the mechanism itself. ◇ The exhibition is composed of distinct installations made of various materials. What they have in common is that they reveal the laws of physics and invite a return to the awe of simple scientific rules. The elements of this exhibition, in particular, are: steel balls, gymnastic ribbons, and pharaoh fluid suspended in saltwater. Each element is propelled into circular movement, either spinning in place or making a large or small rotations, further signifying a kind of planetary atmosphere in which the viewer arrives, suspended in a gravitational force. Like a constellation of irrelevant parts, they arrive in a meaningful composition because they are a constellation. There does not have to be a preconceived notion to their arrival as a constellation. What standards we have for redefining the meaning of objects and their relationships is spoken to primally, primevally, instead. ◇ In his work, Magnús often uses found material that he transforms into either two-dimensional paintings or three-dimensional installations. He chooses objects and materials, sometimes transformed by nature or man-made for other purposes, and reassembles them into a new whole, often playing

tilfinningar fyrir rými, efniviði og fagurfræði. Verk Magnúsar hafa sterka efnis- og rýmiskennd ásamt fagurfræði í sjálfa sér og kalla þannig fram tafarlaus viðbrögð sem krefjast ekki sérstaks kóða til að túlka þau. Reyndar hefur kóðinn með öllu verið fjarlægður og hér er sem við sjáum vísindasýningu á röngunni sem leiðir frekar til leiks en rannsóknarniðurstaða. Á vissan hátt leitast Magnús við að finna leiðir til að beisla ósýnilega krafta náttúrunnar með því að staðsetja hversdagslega hluti í samsetningar sem afhjúpa nýja merkingu tilgangs þeirra og tilveru; sumir kynnu að kalla þessa afhjúpun „dútl“. Hversdagshlutir birtast sem ljóðrænir munir, myndhverfingar einfaldra náttúrlögþáldar. ◊ Árið 2020 tók Magnús þátt í sýningaráðinni *Skúlp-túr/skúptúr* í Gerðasafni ásamt Ólöfu Helgu Helgadóttur. Sýningaráðin kannar þróun samtímaskúlp túrs innan þrívðra lista, ekki einungis sem mikilvægs þáttar í listasögunni heldur einnig sem lifandi myndlistarmáls innan samtímalistarinnar. Duchamp skrifandi að „listsköpunin er ekki framin af listamanninum ein-vörðingu; áhorfandinn færir verkið í samband við umheiminn með því að ráða í og túlka innri verðleika þess og bætir þannig eigin framlagi við sköpunina.“ Margt hefur breyst síðan Duchamp skrifandi þetta árið 1957, þá sérstaklega stjórn ýmissa utanað-komandi áhrifavalda á áhorfendum, hvort sem er í líki stjórnmalá eða „listasenunnar“. Augað er ekki jafn saklaust og það eitt sinn var og „frjáls hugsun“ er ekki án endur-

with the distinction between material and object. In search of gjalds. Það er sjaldgæft að áhorf- beauty and balance, the works meet the viewer through perception. endum sé boðið að sjá á hátt sem er án Perception is at the heart of our thinking, signaling an arrival to a body of work where our perceptions of the world are irretrievably and continually altered. Into this architecture of possibility, there is an exploratory space, instigative of further inquiry. ◊ Recently, Magnús was part of the exhibition *Við hlið/By Side* in 2018 at Verksmiðjan in Hjalteyri which also included works by Baldur Geir Bragason, Erwin van der Werve, and Ingunn Fjóla Ingþórss-dóttir. The four artists were pulled together by their strong sense of space, material, and aesthetics. Indeed, Magnús' work has a strong sense of space, material, and aesthetics on its own, creating a very immediate response that doesn't need a code to interpret it, theoretical or otherwise. In fact, the code is removed altogether like a reverse science show that leads more toward play than to conclusive research. In some ways, he is seeking to find ways to harness the invisible forces of nature by situating everyday objects into configurations that reveal a new meaning of their purpose and existence; some may call this revelatory act 'tinkering'. Everyday objects are revealed as poetic objects, metaphors of simple rules of nature. ◊ In 2020, Magnús was part of the exhibition series *Sculpture/Sculpture* at Gerðarsafn in Reykjavík along with Ólöf Helga Helgadóttir. The series explores contemporary sculpture's development within three-dimensional art, not only as an important part of art history but also as a living visual language within contemporary art. Duchamp wrote that "...the creative act is not performed by the artist alone; the spectator brings the work

innan veggja listasafns. Engu að síður er það lagt fram eins og ljóð á blaðsíðu sem ekki veit hvernig það verður túlkað. ◊ Í stað þess að birtast brotkenndir eru hinir ýmsu þættir aðgreindir en þó fljótandi í sama árfarvegi. Það er eitthvað frumspeklegt, jafnvel yfirskilvitlegt, við slíkan minimalisma en þungi fortíðar minimalismans hefur hér verið innfærður með frelsi til að leika sér. Með frumkvöðulsanda tekstu Magnús á við þessa áskorun um að framkvæma hugmyndir sem verknað með vilja. Þótt það sé rýmiskennd í innsetningunum, að því leyti að þær skapa rými til íhugunar, þá er áhorfandanum boðið að vera vakandi og þáttakandi, að grípa ýmsa þætti í sínu hráa ástandi, eins og að reyna að lesa sérstaklega ómálfræðilega rétt ljóð. Verk Magnúsar eru ekki vitsmunaleg, en hinsvegar má upplifa einhverskonar efna-fræðilega suðu vitsmunalegra og tilfinningalegra sveiflna milli frumundrunar og leikandi blekkinga. ◊ Með ögn af fagurfræði skrípagangs sem framkvæmir ýktan verknað til að kalla fram skyndileg og fyndin áhrif, beinist skrípaleikur Magnúsar að því að koma fram einfaldri tegund fugurðar. Verk Magnúsar virðast koma einhversstaðar utan við listaheiminn, eins og uppfinningamaður/verkfræðingur sem hefur snúið baki við verkefni sínu til að dútla við leik og möguleika á minni kraftaverkum. Samt verður verkið að lokum að list að öllu leyti. ◊ Sneitt er hjá öllum smættandi útskýringum líkt og í ljóði, abstraksjón sem við getum dregið af stálkulu að hringsnúast um in contact with the external world by deciphering and interpreting sjálfa sig. Leitin að fugurðinni er lögð til its inner qualifications and thus adds his contribution to the hliðar þangað til að eitthvað hulið creative act." Things have changed since Duchamp wrote this in 1957, nameably, the control of the audience by various outside pressures be they politics or 'Art Scene' guile. The eye is not as innocent as it once was and 'freethinking' is not for free. It is rare that the audience is invited to see in a way that is without previous interpretations, even more difficult in the house of a museum. Yet, like a poem it is offered on the page not knowing how it will be interpreted. ◊ Instead of fractured, the various elements are distinctive yet flowing from the same river. There is something meta-physical, even transcendent, about such minimalism but the heavy past of minimalism has been inherited here with freedom to play. With a maverick air, Magnús takes the challenges of implementing ideas into physical action with willingness. Although there is a spaciousness to the installations, in that they create space for contemplation, there is an invitation on behalf of the viewer to be alert and engaged, to grasp at the various elements in their raw state, like trying to read an extremely ungrammatical poem. Magnús' work is not cerebral, however, one may feel thrown by some chemical bonding of intellectual and emotional oscillation between primeval awe and playful tricksterism. ◊ With a hint of a slapstick aesthetic that makes an exaggerated action for quick, humorous effect, Magnús' slapstick is towards implementing a simple kind of beauty. Magnús' work seems to arrive from somewhere outside of the artworld, like an inventor/engineer who has turned away from his mission in order to tinker in play and

fyrir framan nefið á okkur. Skúptúriskur verknaðurinn hér er sá að tálga burt, en þannig að það er „dútlæð“ við það sem virkar og það sem virkar ekki sem þó verður að lokum að umbreytast.

possibility with smaller miracles. Yet, in the end, the work wholeheartedly becomes art. ♦ Like a poem composed with adherence to a strict set of rules, these objects and these motions, in this space and in this specific composition, deconstructs those rules of meaning and order. The scaffolding is taken out from under the viewer as the raw material speaks for itself. Working diligently against framing, Magnús illustrates a framework, nonetheless, as though his objects were meditations on the boundaries themselves — boundaries of belonging, boundaries of being. The works or ‘constellations’ are held together by very fine, translucent lines of barely audible surface material that restores and rebalances one’s perception. ♦ Who decides what belongs in the frame? All reductive explanations are surpassed like a poem, an abstraction we can draw from a steel ball spinning in place. The striving towards beauty is stripped away until something hidden is found in the raw material that was existing under our noses. The sculptural action here is of whittling away, but in the manner of ‘tinkering’ with what works and what doesn’t but what must inevitably transform.

Júlí
Elskhugi skruðengur út
úr sofandi herbergi eins og rótaust þang
á svífi langt frá þurrum ströndum
og lífvana klettum sem brotna á haföldum
áður en tíminn ferir augastein úr stað
sem sér ekkert bara auðn
eigin augnhvítu

Águst
Augu eyru nef munnur á dýri
sefur éstandi með augun háfflokuð
það opnar munninn og allt
tæstist sundur og raunveruleikinn
er littleysa á fölbláum grunni
sem tyllir sér á sjóndeildarhringinn
eins og sólskríkja sem lýsist upp
þegar ástin nálgast í liki einskis
nema augna eyrna nefn munns

September
Kolkkrabbi með útglennta arma
flýtur um í bláu gléri
hvorki er vist né óvist
hvort dýrið sé spiegelmynd
en kolkkrabbin er áhyggjulaus
og reigir aftur búkinn
svo skuggar falli á fóla arma
sem faðma ástfangið glerjóð

það er heitt hérna inni og klístrað. Kurr,
stöku ýlfur og troðningur alla nóttna. Pégar
sólin kemur upp hefur einhver bætt
hæðarlínum við kortið af okkur. Telknáð
þær á kríhvít andlitið með mjórrí nögli.
Við

framkóllum myndina. Troðum beygnum
inn í myrkraklefann, milli þindarinnar og
miltans, þangað sem sólin ekki skín. Allt er
að hitna og þenjast út. Skinnið strekkist,
gleypir geisla á milli ysta og innsta húðlags.
það
er að glata teyjanleika sínum. Gul
sól mun skína á bein okkar, svört
gróin flögra frjáls inn í kaldaljósíð,
kortið í tætum og meira að segja
flækingskettirmir munu hafa yfirgefið
musterið

Ingunn Fjóla Ingþórsdóttir (1976) útskrifaðist með MA gráðu í myndlist frá Listaháskóla Íslands árið 2017 og BA gráðu í myndlist frá sömu stofnun árið 2007. Hún er einnig með BA gráðu í lista-sögu frá háskólanum í Árósum frá 2002. Ingunn Fjóla fæst aðallega við málverk og inn-setningar. Í listsköpun sinni byggir hún gjarnan á sögu naumhyggjunnar og abstrakt-málverksins. Verk hennar fela oft í sér gagnvirkni eða beina þátttöku og teygir hún þannig svið málverksins inn í opið kerfi þar sem verkin lifna við fyrir tilstilli áhorfenda og rýmisins. Verk Ingunnar hafa verið sýnd við í galleríum og söfnum á Íslandi, þar á meðal í Listasafni Íslands, Listasafni Reykjavíkur og í Hafnarborg. Ingunn hefur einnig tekið þátt í sýningum erlendis, má þar m.a. nefna tvíæringinn Prag 5 í Tékklandi, Cluj safnið í Rumeníu og Kunstverein Springhornhof í Þýskalandi. Af nýlegum sýningum má nefna *Efnisgerð augnablik/Moments Unfolding* (Nýlistasafnið, 2021), *Listbraðir/Threads of Art* (Listasafn Íslands, 2021) og *Mynd eftirmund/Image after-image* (Kompan – Alþýðuhúsið, Siglufjörður, 2020).

Ingunn Fjóla Ingþórsdóttir (1976) is a visual artist based in Iceland. Ingunn Fjóla graduated with an MA degree in Fine Art from the Iceland University of the Arts in 2017 and a BA degree in Fine Art from the same institution in 2007. She also holds a BA degree in Art History from the University of Aarhus, received in 2002. Ingunn Fjóla works mainly in painting and installation. Her

practice draws on the history of minimalism and abstract painting, by adding interactive elements or direct participation. Ingunn Fjóla extends the field of painting into an open system in which the work is animated by the viewer and the space. Ingunn Fjóla's work has been exhibited widely in galleries and museums in Iceland, including The National Gallery of Iceland, Reykjavík Art Museum, and Hafnarborg, the Hafnarfjörður Centre of Culture and Fine Art. Ingunn Fjóla has participated in several group exhibitions internationally including the Prague Biennale 5, Cluj Museum, Rumenia and Kunstverein Springhornhof, Germany. Recent exhibitions include *Moments Unfolding/Efnisgerð augnablik* (Living Art Museum, 2021), *Threads of Art/Listbraðir* (The National Gallery of Iceland, 2021) and *Image afterimage /Mynd eftirmund* (Kompan – Alþýðuhúsið, Siglufjörður, 2020).

Pórdís Erla Zoëga (1988) útskrifaðist með BFA gráðu úr Audio Visual deild Gerrit Rietveld Academy í Amsterdam árið 2012. Að auki er hún með diplómu í Vefþróun úr Vefsíðolanum. Hún hefur sýnt m.a. í Amsterdam, Stokkhólmi, Berlín, Basel, Tékklandi og víðar. Hér á landi hefur hún unnið verk fyrir Listahátið í Reykjavík, Gerðarsafn, Íslenska dansflokkinn, Konsúlat Hotel, Canopy Hilton hótel og sýnt í D-sal Hafnarhússins. Einnig var hún meðlimur í listahópnum Kunstschlager og hélt uppi víðtækri sýningardagskrá með honum í Kunstschlager stofu Hafnarhússins árið 2015. Nýlegar sýningar eru *Embrace* (Norrtälje konsthall, Sweden, 2021), *Hyper Cyber* (Pula, Reykjavík, 2020), and *Harmony* (Geysir Heima Kjallarinn, Reykjavík, 2019). Pórdís works in various mediums and creates installations, paintings, drawings, rugs and

konsthall, Svíþjóð, 2021), *Hyper Cyber* (Pula, 2020), og *Harmony* (Geysir Heima Kjallarinn, 2019). Pórdís vinnur í hina ýmsu miðla og skapar innsetningar, málverk, teikningar, mottur og lágmyndir úr akrílgleri. Verk hennar snúast jafnan um jafnvægi og nánd sem birtast í andstæðum og samhverfum. Í innsetningum hennar leitast hún við að skapa rými fyrir áhorfandann að uppgötvu eitthvað nýtt með einföldum sjónrænum blekkingum. Hringformið er henni hugleikið sem tákni um óendanleikann og himingeiminn. Samhverfur birtast í flestum hennar verkum þar sem hún leitast við að finna jafnvægi á fletinum og í lífinu.

Pórdís Erla Zoëga (1988) is a visual artist based in Iceland. Pórdís received her BFA degree from the Audio Visual Department of The Gerrit Rietveld Academy in 2012 and has since exhibited her work both in Iceland and abroad, such as in Stockholm, Berlin, Basel, Amsterdam, and more. In Iceland she has made works for the Reykjavík Arts Festival, Gerðarsafn, Iceland Dance Company, and exhibited in the Reykjavík Art Museum. She was also a member of Kunstschlager artist collective that maintained an extensive exhibition program in the Kunstschlager Stofa at the Reykjavík Art Museum in 2015. Her recent exhibitions include *Embrace* (Norrtälje konsthall, Sweden, 2021), *Hyper Cyber* (Pula, Reykjavík, 2020), and *Harmony* (Geysir Heima Kjallarinn, Reykjavík, 2019). Pórdís works in various mediums and creates installations, paintings, drawings, rugs and

acrylic glass reliefs. Her work is usually about balance and intimacy that appear in contrasts, space and symmetry. In her installations, she creates space for the viewer to discover something new. The circular shapes that reappear in her works are a symbol of infinity and space. The symmetry is a way to find balance on the surface and in life.

Magnús Helgason (1977) útskrifaðist frá listaháskólanum AKI í Hollandi árið 2001 og hefur síðan helgað sig tilraunakenndri kvíkmyndalist og málaralist en síðastliðin ár hafa innsetningar orðið meira áberandi í listsköpun hans. Magnús notar fundinn efnivið sem hann umbreyttir ýmist í tvívíð málverk eða þrívíðar innsetningar. Hann tekur hluti og efni, ýmist sem náttúran hefur veðrað eða maðurinn skapað í öðrum tilgangi, og raðar saman í nýja heild. Myndlist Magnúsar þarfust ekki útskýringa. Helst eiga verkin að fara framhjá heilanum og hitta áhorfandann beint í hjartað. Nýlegar sýningar eru *Shit hvað allt er gott* (Gerðarsafn, 2020), *Rólegur Snati við snertum aldrei rúllustigahandrið* (Listamenn Gallerí, 2020) og *Ég er ekki of ég er on* (Kaktus, Akureyri, 2020).

Magnús Helgason (1977) is a visual artist based in Iceland. He graduated from the AKI, Akademie voor beeldende kunst Enschede, in Holland (2001) and has since devoted himself to experimental filmmaking and painting, and in recent years, has worked more prominently with installations. Magnús often uses found materials that he transforms into two-dimensional paintings or

three-dimensional installations, taking objects and materials, either eroded by nature or that which was intended for other purposes, and arranges them into an entirely new object. Magnús' art does not need explanation. Ideally, the works bypass the brain and hit the viewer directly in the heart. His recent exhibitions include *Shit hvað allt er gott* (Gerðarsafn, 2020), *Rólegur Snati við snertum aldrei rúllustigahandrið* (Listamenn Gallerí, 2020) and *Ég er ekki of ég er on* (Kaktus, Akureyri, 2020).

Erin Honeycutt (1989) er rithöf-undur, bóksali og sýningarástjóri sem býr og starfar í Berlín. Hún er með MA-gráðu í listfræði frá Háskóla Íslands auk MA-gráðu í trúarbragðafræðum frá Universiteit van Amsterdam. Hún skrifar ljóð, sýningarráy og margvíslegan texta í samvinnu við listamenn. Erin var tilnefnd til Broken Dimanche Press verðlaunanna fyrir skrif um list og textar hennar hafa meðal annars verið birtir í SAND Journal, BARAKUNAN og Neptún Magazin.

Nýlegar sýningar eru *Shit hvað allt er gott* (Gerðarsafn, 2020), *Rólegur Snati við snertum aldrei rúllustigahandrið* (Listamenn Gallerí, 2020) og *Ég er ekki of ég er on* (Kaktus, Akureyri, 2020).

Erin Honeycutt (1989) is a writer, bookseller, and curator based in Berlin. She studied Art History (MA, University of Iceland) and Religion (MA, University of Amsterdam). She writes poetry, exhibition reviews, and a variety of texts in collaboration with artists. She was nominated for the Broken Dimanche Press art writing prize and has been published in SAND Journal, BARAKUNAN, and Neptún Magazin among others.

Ritnefnd Editorial Board
ERIN HONEYCUTT
KRISTÍN SCHEVING

Þýðing Translation
HELGA SOFFÍA
EINARSDÓTTIR

Hönnun Design
STUDIO STUDIO
(ARNAR FREYR
GUÐMUNDSSON,
BIRNA
GEIRFINNSDÓTTIR
MED/WITH ARNAR
HJARTARSON)

Prentun Printing
PRENTMET ODDI

Útgefandi Publisher
LISTASAFN ÁRNESINGA
LÁ ART MUSEUM

isbn
978-9935-9527-4-5

©Listasafn Árnésinga,
höfundar texta, 2022
LÁ Art Museum, writers, 2022

Sýningarnar eru styrktar af:
The exhibitions are funded by:

Safnaráð
Uppbyggingarsjóður Suðurlands
Myndlistarsjóður

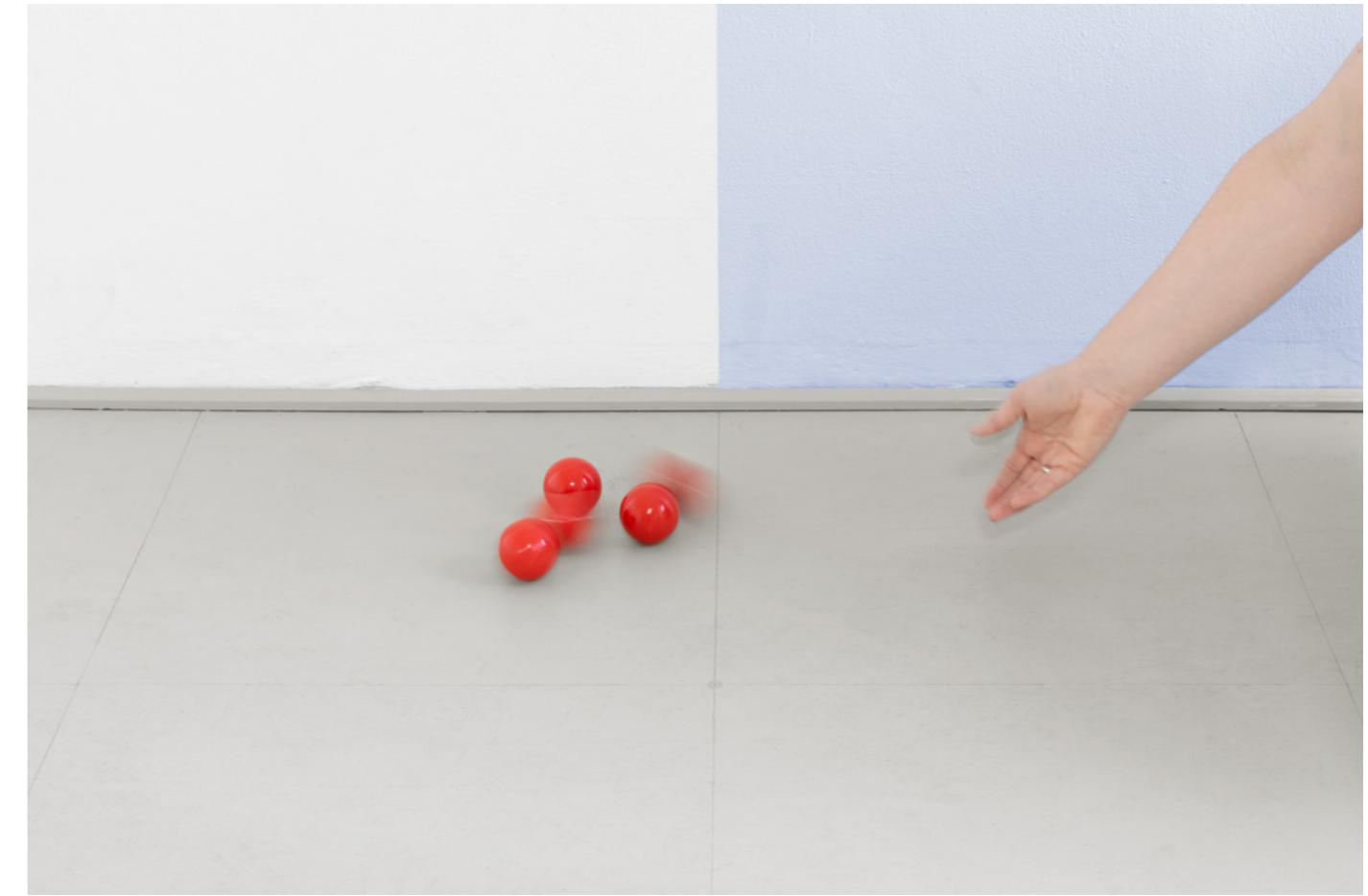
The Museum Council of Iceland
South Iceland Development Fund
Visual Arts Fund

götuluktir
lita
höfði
rafmagn
lekur
niður
munnvirkir

fjölgur blóm (fram(tið), aftur(tið), hægri, vinstri)
hnappur (til að tengja, festa samskipti)
rimlagerði og brestur (hvort er sterkara þein eða stái?)
snareðla læst inn í skáp í blómi fyrir framan fremri
draum

Staka úr „Kóngulær i Sýningargluggum“ (2017, JPG) eftir Kristinu Ómarsdóttur. Notað með leyfi höfunder.

Úr „Elliðarmón“ (2019, Partus forlag) eftir Ástu Fanneyju Sigurðardóttur. Notað með leyfi höfunder.

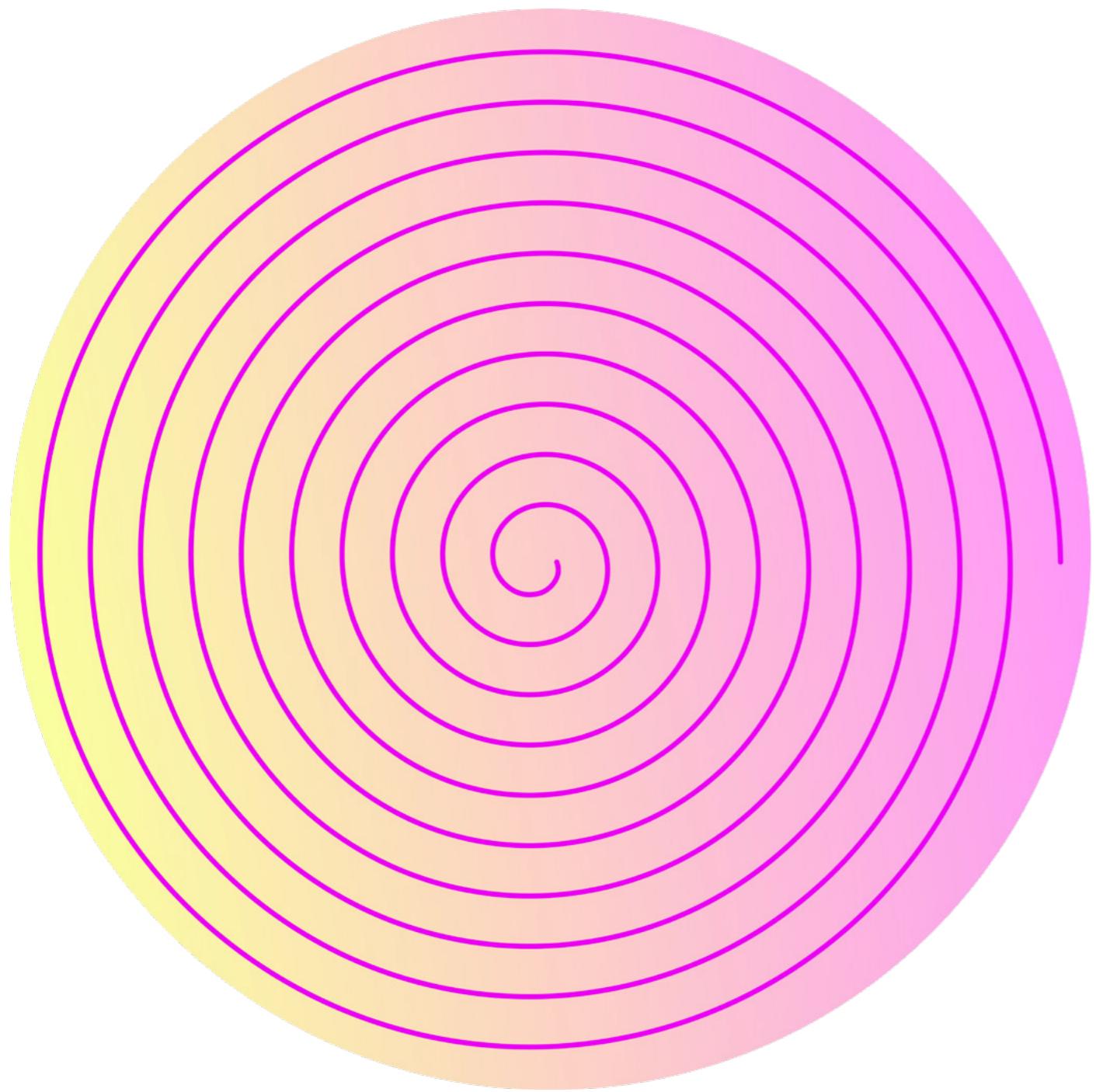
INGUNN FJÓLA INGPÓRSÐÓTTIR

Mynd af sýningunni Installation view *You are the Input*, Galerie Herold — Bremen, 2019 ©Ingunn Fjóla Ingþórsdóttir Photo: Franziska von den Driesch

MAGNÚS HELGASON

Skissa Sketch *Rólon/Roll On*, Listasafn Árnesinga — Hveragerði, 2022

PÓRDÍS ERLA ZOËGA

PÚ E
KVE
YOU
THE
R
R

LÁ
ART MUSEUM

LISTASAFN
ÁRNESINGA